

[Poul Hartling.]

Læreruddannelsens grundtræk bliver omtrent de samme som nu. Det har været vigtigt for os at fastholde, at adgangen til denne uddannelse ikke alene skal være en studentereksamen. Vi har jo siden 1947 haft det sådan, at studentereksamen var direkte adgangsgivende til seminarierne, og vi har fået mange gode lærere ad den vej. Den eksamen må naturligvis også i fremtiden give adgang, derom er alle enige, men der er andre kvalifikationer end dokumenterede boglige evner og en pæn eksamenskvote. Den praktisk uddannede, manden med hånddelag og med et godt tag på at omgås børn og unge, bør også have muligheder for at komme i gang med en uddannelse, selv om han ikke netop er påsat igennem gymnasiet. Han må så selvfølgelig også vise, at han har det fornødne faglige grundlag og de nødvendige forudsætninger for at kunne gennemføre uddannelsen.

Højere forberedelseksamen kan forhåbentlig blive et egnet instrument. Vi er tilfredse med, at man skal kunne indstille sig til denne eksamen uden at have gennemgået det kursus på 2 år, som nu skal indrettes, og forberedelsen til eksamen bliver for så vidt fri. Der må gerne til denne eksamen, mener vi, forlanges noget. Det gør ikke noget, der stilles krav; men det er vigtigt, at den kan vise, at de, der indstiller sig, ejer modenhed og evner og har almene forudsætninger for at kunne arbejde med stoffet; det er vigtigt, at også den, der har det sådan, får sin chance. Større muligheder, flere åbne muligheder i uddannelsessystemet ligger det os på sinde at skabe, men det betyder ikke svækkelse af krav eller sænkning af niveau.

Med hensyn til selve læreruddannelsen har vi fastholdt helhedslinjen, således at uddannelsen omfatter hele folkeskolens løb, men ikke således at alle studerende skal uddannes i alle fag. Alle skal uddannes i praktisk skolegerning, i de pædagogiske fag og i de såkaldte klasselærerfag. Alle skal have en samfunds- og samtidorientering, således forstået at de skal deltage i et arbejde med dette brede emneområde, og alle skal have en grunduddannelse i tre af fagene legemsøvelser, musik, formning og håndarbejde. Vi har i ændringsforslaget ladet det sidste fag være et privilegium for de kvinde-

lige studerende. Måske burde vi indrette det således, at vi ikke i fremtiden diskriminerer de mandlige, som vi jo så ofte gør; men at vi også giver dem adgang til at få håndarbejdsundervisning, hvis de ønsker det. Men det kan vi jo bede ministeren se på. Derudover skal den enkelte så have to linjefag.

Der er ingen tvivl om — det er der i hvert fald ikke for mig — at hvis et kvalitetsniveau skal hævedes, så vil det normalt ikke være muligt på forsvarlig vis at gennemføre mere end i alt 3 specialområder, nemlig et pædagogisk speciale og to linjefag af folkeskolens fag, og vi har derfor ikke villet gå med til et tredje linjefag. Men vi har ikke villet udelukke, at enkelte studerende med særlige forudsætninger, eller som af en eller anden grund får studiet lagt til rette på en særlig vis, skulle have ret til at indstille sig til afgangsprøve i 3 linjefag. Det normale må være de to linjefag, og det vil også give mere end arbejde nok i den studietid, som er afsat. Den begrænsning i fagrækken, som er sket, når alt dette lægges sammen, må vi være tilfreds med. Studietiden er allerede omtalt af det ærede medlem hr. Dupont, og jeg er enig med ham.

I forhold til 1954-loven sker der den ændring, at i de tidligere eksamenstrie fag skal der nu også være en afgangsprøve. Vi sætter vor lid til, at det skal lykkes undervisningsministeren, som ifølge § 10 skal fastsætte reglerne derfor, at finde frem til fornuftige prøveformer, former, der ikke presser undervisningen, og former, som ikke blot er hukommelsesprøver.

Jeg har et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Duponts indlæg. Når hr. Dupont siger, at selv om vi har været vældig progressive, så skal vi nok allerede i 1973 tage stilling til nye ændringer, kan jeg ikke lade være med at sige, at det var måske også meget rart, om vi holdt en lille smule ro om sagen. Med 1954-loven, som har været i kraft nu i 10-11 år, for den trådte jo først i kraft i 1955, er det jo gået sådan, at den i virkeligheden aldrig er ført helt ud i livet, som det var tænkt, fordi vi hele tiden har været inde under en vikarudsendelse, som har betydet, at loven ikke har kunnet praktiseres fuldt ud, og nu kommer den næppe til at blive praktiseret, sådan som den var tænkt fra folketingets og administrationens